

Ett ödesdi- gert arf.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Doktorn gick förbi honom och fortsatte in till Edward. Denne tyckte också sova. Han låg i en bekväm ställning med ena armen under hufvudet och ansiktet vändt mot väggen.

De flesta skulle ha trott, att han sof helt lugt, och gått förbi honom också, men någonting i hans utseende väckte doktors uppmärksamhet; han stannade tvärt och lyfte upp sin patients ögonlock, sedan lade han snabbt handen på hans hjärta, uppgaf ett förfärligt rop och väckte ögonblickligen Smith.

— Kom hit, Smith, hvad vill detta säga? Hr Marshall är död. Han måste ha varit död tre eller fyra timmar. När talade du sist vid honom? Hvad har du gifvit honom?

— Talade vid honom? Gifvit honom? stammade Smith, ingenting mer än dropparna förstås. Men vet doktorn, inte kan han vara död, det är då rakt omöjligt. När jag gick och lade mig, var han då frisk som en nötkärna.

— Hur dags var det?

— Ja, det var väl vid halftio tiden.

— Då talar du inte sanning för mig, det ligger något bakom. Hr Marshall lefde inte half tio. Han har varit död tre timmar, kanske fyra.

— Han såg åtminstone ut, som om han lefde, det kan jag svara på, om doktorn vill. Han låg och sof så godt som ett snällt barn. Jag väckte honom förstas inte, när han hade det så bra. Annars kan väl doktorn begripa, att inte jag skulle gått och lagt mig, om jag anat, att någonting varit i o-lag, sade Smith, hvilken skakade som ett asplöf af fruktan för upp-täckten.

— Kanske inte, men det här är en mycket allvarlig sak både för dig och mig. Han har inte dött en naturlig död. Han måtte ha tagit in något. Hvar har du dropparna, som du skulle blanda i vatten?

— I mitt rum, doktorn. Jag blandade till dem just som doktorn sa' åt mig, tio droppar i ett vinglas fullt med vatten — och så gaf jag honom det klockan sju, därför att han hade så ondt i hufvudet, och att han ville gå och lägga sig och sova. Och när doktorn hade ordinerat det, trodde jag inte det var farligt att ge honom det.

— Det kunde inte heller ha skadat honom. Hvar äro dropparna?

Smith gick darrande och hämtade flaskan, hvilken nu var nästan tom.

— Hvad vill det här säga, utbrast Harold, flaskan var så godt som full i morse. Jag fyllde den själf. Du måtte ha gifvit honom alltsammans. Du har dödat honom genom ditt slarf.

— Nej, snälla doktorn, säg ingenting så orättvist, det ber jag om. Det skulle alldeles störta mig. Jag gaf honom bara tio droppar, jag räknade hvarenda en i glasot. Jag kan inte begripa, hvart resten hartagit vägen. Doktorn tror väl inte, att han har kunnat ta det själf?

— Hur vågar du ställa en dylik fråga till mig, du som skulle ha uppsikt öfver honom, och som inte ett ögonblick borde ha lämnat honom ur synhåll. För det första har du brutit mot min uttryckliga befallning genom att sätta flaskan inne hos dig. Jag kommer särskildt ihåg, att jag på eftermiddagen sade åt dig, att du skulle blanda till mixturen inne i mitt rum, så du hade den färdig, ifall det skulle behövas. Hade du gjort det, skulle den här olyckan aldrig ha inträffat. Det är otvivelaktigt, att han stigit upp, medan du var ute något, och druckit ur flaskans innehåll. Hvar har du varit, sedan jag gick hemifrån på eftermiddagen?

— Ingenstans, det försäkrar jag doktorn på mitt hedersord. Jag har suttit här så troget som en pudel.

— Om du det hade gjort, skulle du ha sett, när han tog dropparna. Du ljuger för mig, Smith. Det är into första gången du har svikit dina plikter som vårdare för hr Marshall, och den här gången tycks det komma att gå olyckligt för dig. Min patient har dött genom intagande af för mycket medicin, och du, som skulle vaka öfver honom, kan icke ge någon upplysning om, hur det gått till. Jag inbillar mig, att du hadanefter får en annan plats. På ett eller annat sätt har du bedragit mig, hur har jag inte en aning om, och allt hvad du nu har att göra är att bekänna, hur sakerna förhålla sig. Har någon besökt hr Marshall under min frånvaro?

— Har du fört någon af dina bekanta in i hans rum eller öfverlämnat åt någon annan att se efter honom, medan du tog dig ledigt på eget bevåg?

— Nej, då, visst inte, doktorn, upprepade den olycklige Smith. Om hr Marshall fått för mycket droppar, så mått han ha tagit dem själf, medan jag låg och sof. Om jag hade tänkt, att det skulle gå så här olyckligt, så skulle jag hållit mig vaken tills i morgon bittida, det skulle jag visst det, doktorn.

— Så säga alla, Smith, när olyckan en gång är skedd. Men om du hade lydt mina order och blandat till sömndrycken inne i mitt rum, så kunde du ha sovit tolv timmar, utan att han gjort sig något illa för det. Nu är jag rädd, du inte kan komma ifrån det, här blir naturligtvis undersökning och ransakning inför domstol. Det tjänar ingenting till, att du står där och darrar. Kläd genast på dig, tag en droska och far efter doktor Blank. Det här kommer troligen att bli värre för mig, än du anar, och jag måste utan uppskof ha doktor Blanks råd och hjälp.

Smith kastade skyndsamt på sig kläderna, hans tankar voro som förslamad af skräck.

Två timmar senare kom doktor Blank, någorlunda inne i situationen. Harold satt då fortfarande kvar bredvid Edwards lik.

— Goddag min kära gosse! Det var en ledsam historia det här, sade doktorn och tryckte Harold's hand, men ingen med sunda förnuft i behåll kan tillskrifva dig någon felaktig vård. Är du säker, att den stackars pojken dog af sömnmedlet? Kunde det vara hjärtslag, jag vill minnas, att han kände något organiskt fel? Eller kanske det var något blodkärli i hjärnan, som sprang? Det skulle varit tusen gånger bättre, om något sådant inträffat.

— Ja, naturligtvis, svarade Harold dystert, men jag fraktar, att dörsorsaken är alldeles för tydlig. Den där idioten Smith ställde kloralfaskan inne i sitt rum i går kväll, tvärt emot mina stränga order, och jag antar, att Marshall har gått upp, när hans vårdare somnat, och druckit ur hela innehållet. Det råder inte något tvifvel om, att det är det han dött af, och naturligtvis komma de alla att lägga skulden på mig.

— Det insår jag inte alla, svarade den äldre läkaren, sådana olyckshändelser inträffa ofta med sinnesjuka.

— Det var särskildt ledsamt för mig, att det skulle inträffa just nu, sade Harold sorgset, därför att jag nyss förlovat mig — i går afton förlovade jag mig med Hilda.

— Nej, hvad hör jag, äro du och Hilda förlovade, utbrast doktor Blank. Det riktigt gläder mig. Hon är just den flicka jag skulle ha valt åt dig, och du blir en förskrädd man åt henne, det vet jag. Du har mitt hjärtevarra gillande.

— Men skall inte detta nu förändra alla våra planer? Om familjen på något sätt ger mig skulden —

— Dumheter! Jag vill inte höra sådant skräp! Ingen kan ens för en sekund komma med oförnuft. Den där näsperlan Olga bråkar väl litet, men det skulle hon ha gjort under alla omständigheter.

— Det gör mig, trots allt, ondt om henne, sade Harold varmt. Hon var så innerligt fast vid sin bror, att underrättelsen om hans död helt säkert förkrossar henne. Hon vill nog aldrig tala ett ord vid mig mera.

— Förlusten är måttlig, det kan jag säga dig så här i förtroende. Ju mindre du och Hilda se af system, när ni blifvit gifta, desto är det för er. Hon är en farlig kvinna, min gosse, tag dig i akt för henne, det är mitt råd. Naturligtvis kommer hon att känna det här mycket djupt att börja med, men sådana häftiga naturer som hennes lida aldrig länge af något, och så småningom skall hon känna det som en lättad. Bast att han fick dö.

— Kanske det, men vi kunna inte begära, att hans släktingar ska tycka detsamma. Jag erkänner, att jag bäfvar för att lämna dem dessa underrättelser. Vill ni taga den bördan ifrån mig, doktor? Ni har känt dem mycket längre än jag och förstår bättre, hur det skall sägas.

— Ja, jag skall gå dit strax i morgon bittida; du måste genast underrätta myndigheterna om din patients död, Rode. Naturligtvis blir det undersökning, det kan inte undvikas; men doktor Olinder och jag stå på din sida, och det kommer mest att bli pro forma, det kan du lita på.

— Jag är rädd, att Smith råkar illa ut. Det är omöjligt att blunda för det faktum, att herr Marshall inte skulle ha kunnat ta kloralfaskan, utan att Smith sett det, om denna inte varit ur vägen, hur högtidligt han än förklarar sig fri från all skuld. Han måste ha lämnat honom och gått ut för att förströ sig. Men han håller fast vid, att han var där hela tiden.

— Han ljuger, svarade doktor

Blank kort, men domaren skall nog leta sanningen ur honom. Grubbla nu inte onödigtvis öfver det här. Har du rådgjort med doktor Olinder?

— Nej. Min första tanke var på er som familjens gamle vän. Doktor Olinder har väl vid den här tiden rest ifrån England, antar jag. Han var här här en liten stund för att säga mig, att han skulle fara till Algier, och taga farväl af mig. Jag bad honom titta på min patient, som jag trodde vara betydligt på bättringsvägen, men han hade omöjligt tid.

— Det var skada, ty hans vittnesmål skulle ha varit en god hjälp för dig. Han om någon skulle kunnat intyga, att du inte gjort dig skyldig till någon försummelse. Hvarken ett bref träffa honom?

— Det kunde han inte säga. Han skulle hela tiden vara på resande fot och kunde icke bestämma, hur länge på hvar ställe, så det tjänar ingenting till att invänta hans uppgifter. Vi måste låta saken ha sin gång. Jag vet, att jag är utan skuld, och det får väl vara min tröst i motgången.

— Han gjorde själf slut på sitt lif, stackare, det är ju klart, sade Blank, men troligen skedde det ofrivilligt. Låt inte Smith undkomma, Harold!

— Jag skall säga honom, att om han försöker rymma, kommer domstolen att bestämt anse honom skyldigare, än han kanske i verkligheten är, och hans församlinghet får under sådana förhållanden en rent brottslig karaktär. Skulle vi vilja öka er godhet, så kom tillbaka hit och låt mig veta, hvad familjen säger om den sorgliga tilldragelsen. I synnerhet är jag angelägen att höra, om Hilda frilar mig från skuld.

— Jag tror, jag kan svara på Hilda. Hon är den raraste flicka jag någonsin träffat, och när hon en gång lovat dig sin tro, så litar hon också på dig, hända hvad som hända vill. Hur tråkigt det här än är, så inte inverkar det på ditt giftermål, kan du vara öfvertygad om. Jag har känt henne, alltså sedan hon kom till världen, så jag borde kunna bedöma henne.

När doktor Blank kom till Marshall's, bad att få tala vid gamla frun, ty han ville först i enrum meddela henne underrättelsen om Edwards död, men Olga, hvilken liksom Hilda var inne i rummet, vägrade bestämt att aflägsna sig.

— Är ni här i egenskap af mammars läkare, doktor Blank, frågade hon.

— Nej, fröken Olga, det är jag inte.

— Då ser jag inte något skal för, att jag skulle bli utvisad. Om det hade gällt mammars hälsa så skulle jag naturligtvis ha lämnat er ensam med henne, eller yrkat på, att hon tagit er med upp till sina rum, men jag kan inte förstå, hvarför jag skulle lämna min egen salong, därför att ni vill prata med henne.

— Vill doktorn, att jag skall gå, frågade Hilda undfallande.

— Nej, kära barn, inte om er syster nödvändigt vill stanna. Jag har en mycket sorglig nyhet att meddela er, och jag skulle önskat att först få delgifva er mor den. Men om fröken Olga stannar, kan ni också göra det.

— Sorglig nyhet, upprepade fru Marshall och såg ängslig upp.

— Ja, fru Marshall, mycket ledsam, icke så bitter för er, kan-

ske, som för er styfötter. Jag beklagar, att jag måste tala om, att herr Marshall —

Han hade hunnit så långt, då han afbröts af ett doft jammerskri, ungefär som från en sårad hund. Han såg sig omkring och märkte, att Olga rest sig upp och stod vid bordet stirrande på honom, ena handen höll hon tryckt mot hjärtat.

— Kära fröken Olga, försök att lugna er. Ingen mänsklig makt råder öfver lif och död. Han gick fram till henne och lade sin hand på hennes arm. Jag tror, att ni redan gissat, hvad jag hade att säga er, fortsatte han. Er bror är död. Han dog under sömnen i går kväll.

— Edward! O, den stackars gossen, utbrast fru Marshall upprörd.

— Stackars, stackars Edward, sade äfven Hilda djupt uppskakad. Men Olga yttrade inte ett enda ord.

— Fröken Olga, fortsatte Blank, jag inser fullkomligt hur hårdt detta slag skall träffa er. Jag vet hur kar er tvillingbror var er, och hur bittert ni skall sörja honom, men försök tänka på, att han nu är lycklig. Hans lif var i närvarande stund ingenting afundsvärdt, och det kunde möjligen blifva ännu mindre. När ni kan tänka lungt, kommer ni säkert att känna er tacksam, att han slapp få någon förfärlig död. Nu hade han inga plågor, ingen daskamp.

— Hvad dog han af? frågade Olga med en så ihålig röst, att hennes åhörare ryste.

Doktor Blank hade icke ämnat just nu säga henne anledningen till broders död, men hon framstälde frågan på ett så fordrande sätt, att han insåg, att det skulle göra saken värre, om han förhöll den ödesdigra sanniden.

— Om ni nödvändigt vill veta det, sade han, så dog han af en för stark dos kloral. Man antar, att han själf gått upp och bemäktigat sig flaskan, sedan Smith insomnat.

— En för stark dos kloral, upprepade Olga långsamt under det all färg vek från hennes ansikte, och hon stod framför dem som ett lefvande lik.

— Ja, sade doktor Blank, utan att ge akt på fru Marshall's och Hilda's förfärade utrop, upptagen som han var af Olga. Hennes spöklika blekhet och glasösa blick oroadde honom. Harold brukade vanligen ge honom några droppar i vattent, när han icke kunde somna annars, och i går kväll hade Smith gifvit honom denna dos, men var nog vårdslös att låta medikamentsflaskan stå inne i sitt rum, så att er bror kunde komma åt den. Rode antar, att Edward måtte ha gått upp, medan Smith sof, och druckit ur hvad som fanns i flaskan. Detta var nog att döda tio människor.

När Harold besökte honom straxt innan han själf skulle gå och lägga sig, fann han honom redan död liggande i den mest naturliga ställning, med hufvudet mot armen, hvilket bevisar, att han inte haft några plågor. Stackars Rode är alldeles förtviflad. Han skickade hit mig, jag har varit hos honom hela natten. Han sände er alla sina hjärtligaste hälsningar, men han kunde omöjligen själf meddela er underrättelsen. Isynnerhet nu, när han blifvit medlem af er familj, fann han det svårt att framföra något så sorgligt.

(Forts.)